

Dežurni 316-690

Po številnih pripombah sklepamo, da ste z izrednim zanimanjem prebrali naš kotichek. Zato si bomo prizadevali, da bo to res prostor, ki ga boste oblikovali sami, poskrbeli bodo tudi za raznovrstnost in pestrost kotichek; manjkalo pa ne bo tudi novic iz aktivov ZM. Najprej pa nekaj informacij o delu.

Mladinski aktiv Saturnus bo že razpravjal o težah za pripravo dokumentov tretje konference ZK. Sestal se bo skupaj z osnovno organizacijo ZK v podjetju.

Mladinski aktiv v Zitu je pred novo volilno konferenco, kajti staremu vodstvu aktiv je potekel mandat. Pred volilno konferenco se bodo sestali tudi s komunisti, ki bodo aktivno sodelovali v pripravah na volilno konferenco, še prej pa bodo razpravljali o težah.

Mladinski aktiv Indos se še vedno bojuje z neaktivnostjo članov v vseh oblikah dejavnosti ZM. Po daljšem razgovoru s predstavniki OK ZMS so poiskali nove organizacijske možnosti, ki naj rešijo ta problem. Do sedaj je delo temeljilo na posameznikih, zdaj pa nameravajo zadržati za delo vse člane predsedstva. Odpravili bodo tudi preslabo povezanost z družbenopolitičnimi organizacijami in s samoupravnimi organi v podjetju, hkrati pa se bodo bolj povezali z mladimi, ki delajo v teh organih.

Mladinski aktiv SAP že dlje časa dobro dela in je lahko za primer mnogim drugim aktivom. Pravkar pripravljajo izobraževalni seminar za vse člane mladinske organizacije v podjetju.

Kljub temu, da je mladinski aktiv Elok Depo na novo ustanovljen, je njegovo delo izredno uspešno. Imajo dobro zasnovan program dela, hkrati pa so tesno povezani s DPO in samoupravnimi organi v podjetju. Čutiti je le slabo informiranost članstva o delu ZM, vendar bodo to opravili z izdajanjem novic ali pa s stenčassom.

Mladinski aktiv na šesti gimnaziji pripravlja letno konferenco, na kateri bodo razpravljali tudi o samoupravljanju na šoli in o statusu šolske dijaške skupnosti. Udeležili se bodo tudi razprave o težah za pripravo dokumentov 3. konference ZKJ.

V okviru obiskov po OK ZMS bodo člani predsedstva RK ZMS obiskali tudi našo OK. Obiskali bodo mladinske aktivne v Elok Depo in VI. gimnaziji ter DK Kajuh, prisostvovali pa bodo tudi II. seji mladinskega političnega tečaja. Na seji bodo razpravljali o stanovanjski problematiki v Ljubljani.

Kmalu bo II. redna seja konference OK ZMS. O njej bomo pisali v prihodnji številke Naše skupnosti.

V naši občini je bil ustanovljen aktiv mladih komunistov, o katerem je bilo mnogo slišati že od spomladi sem. Ustanovne konference se je udeležilo presenetljivo malo komunistov, vendar je kljub temu dobro uspela. Člani aktivna so izvolili sekretariat in sekretarja ter sprejeli okvirni načrt o delu aktiv mladih komunistov.

Aktiv bo idejno politično in družbeno usposabljal mlade komuniste, vključeval pa bo vse komuniste, ki žive ali delajo v naši občini do vključno 27. leta starosti. Več o utvorni konferenci aktiv boste lahko prebrali v prihodnji številki, kjer bomo objavili tudi pogovor s sekretarjem aktiv mladih komunistov, s sekretarjem OK ZKS in predsednikom OK ZMS.

Moste iz dneva v dan spreminjajo zunanjo podobo. Na posnetku vidimo križišče Zaloške in Kajuhove ceste. Ob pritličnih stanovanjskih hišah, ki nas spominjajo na nekdanjo moščansko vas, so zrastle kot gobe po dežju moderne stolpnice.

Prometno podjetje

Ljubljana, Središka 4
tel. 311-223, 314-841.
311-224
telex 31-221

solidno in poceni opravlja:

- redni avtobusni promet in izletniške vožnje v tuzemskem in mednarodnem prometu
- tuzemski in mednarodni transport blaga
- tuzemske in mednarodne turistične storitve
- gostinske storitve

Za cenjena naročila se priporoča kolektiv

SAP LJUBLJANA

SOSEDSKA POMOČ

V Sloveniji ponekod bolj, drugod manj uspešno že poteka akcija za organizirano pomoč starejšim in osamljenim osebam — lahko jo preprosto imenujemo tudi sosedska pomoč. Gre predvsem za to, da bi učinkovito in prostovoljno pomagali starejšim in obolelim ljudem v njihovi stiski in samoti.

Ta pomoč je lahko vsestranska — od obiska obolelega sosedu, ki sameva v stanovanju, pa do tega, da zanj prinesemo drva ali kaj nakupimo zanj in podobno. Zdravstvenosocialne in druge strokovne službe urejajo nekatera vprašanja, kup drobnih, a pomembnih stvari pa naj bi urejali, če ni svojcev, sami med

seboj — vsakdo tisto, kar zmore in za kar je sposoben. S tem pa bomo krepili dobre, človeške medsebojne odnose.

Tako sosedsko pomoč, ki je koristna in uspešna oblika varstva ostarelih in osamljenih ljudi, v naši občini že opravljajo posamezni aktivisti organizacij Rdečega križa in komisije za socialno-zdravstvo pri krajevnih

skupnostih. Vendar pa bi želeli akcijo razširiti in še bolj organizirati. V ta namen bo treba najprej popisati ostarele oziroma boljše: napraviti pregled, kateri so občani, ki sosedsko pomoč najbolj nujno potrebujejo. Koordinacijski odbor za pomoč in varstvo ostarelega prebivalstva pri občinski konferenci SZDL je v ta namen sklical povset predsednikov socialnozdravstvenih komisij pri krajevnih skupnostih in predsednikov krajevnih organizacij Rdečega

križa.

Na posvetu je bilo dogovorjeno, da bomo do 15. decembra letos popisali ostarele in tako dobili pregled nad stanjem, na podlagi katerega se bomo v krajevnih skupnostih lahko konkretno dogovarjali.

Vrsto podatkov bodo morali popisovalci neposredno zbrati na terenu in prepičani smo, da jim nihče ne bo odrekel pomoči, saj gre za pripravo naše skupne, dolgoročne naloge, v kateri bi bilo prav, da bi vsi sodelovali.

IZ ZABJE PERSPEKTIVE

SAMO DA JE ORGANIZACIJA

Sosed Jaka me je zadnjič, ko je šel kupovat prašiča, povabil s seboj, da bi mu pomagal meštariti. Z veseljem sem sprejel njegovo povabilo in prisedel skoraj še v nov avtomobil.

„Med potjo se bova za hipec ustavila na servisu. Vozratne luči mi ne delajo. Najbrž so odpovedali kakvi vijaki in jih bo treba pritrčiti. Toda, ker je avto še v garanciji, je najbolje, da to storijo v servisni delavnici. Da slučajno ne bo kaj narobe.“

Prav! Zapeljala sva na servis. Zauzavala naju je spuščena zapornica. Jaka je dvakrat kratko zahupal, toda zgodilo se ni nič. Zapornica se ni dvignila, še manj pa seveda združila kot jernihski zidovi. Vratar — moj poklicni kolega — je mirno sedel vlični vratarnici in se skoraj izgubljal za časopisom. Jaka se je začel pridrušati in močnejše pritiskati na hupo. To se je zdelo vratarju le preveč. Vstal je, skrbno zložil časopis in se nama približal. Nejevoljen in razočaran nad tako nekulturnim ponašanjem je z roko pokazal na velik napis tik pred avtomobilom: „Hupanje prepovedano!“

Toda to je iz bilo sodu dno. Jaka je skočil iz avtomobila, iz ust se mu je izlila ploha psovka na socializem, državo in družbo še posebej, nato na podjetje, na poslovanje ter nazadnje na konkretnega udeleženca tega interesnega spopada. Vratar se za psovke ni zmenil, tako da sem za trenutek menil: Gluh je kot zemlja! Ko pa je Jaka utihnil, da bi zajel dovolj sapa za drugo rundo, ga je vratar ljubeznivo vprašal:

„In kje imate napotnico?“

„Kakšno napotnico? Mar misliš, da grem na pregled k specialistu? Potrebujem samo, da mi nekdo pregleda luč — v trenutku bom to opravil.“

Vratar je karajoče odkimal: „Ne gre to tako, tovariš! Pri nas

ni razlike, pa naj gre za hip ali za večnost. Mi smo moderno organizirani, in to zahteva, da se morate najprej prijaviti. Tam vam bodo dali naročilnico, izročili mi bosta nakazilo, potem vam bom jaz odprl... toda kaj vam bom pravil. Boste že videli. Zato izvolite najprej v pisarno, potem pa se javite pri meni.“

„No, še tega se manjka! Zakaj mi to niste takoj povedali?“

„Zakaj? Vsi to vedo in zakaj potem tudi vi ne bi vedeli? Saj živimo v moderni družbi.“

Jaka je jezno zaloputnil vrata in izginil v pisarno. Ves zaripel v obraz se je čez kake pol ure spet prikazal in ne da bi me pogledal, odkorakal k vratarju, ki mu je iz šopa listov, katere je nosil v roki, odtrgal listek, ga nabodel na žebelj in nato dostojanstveno dvignil zapornico.

Pustil sem Jaka, da se je sam odpeljal k delavnici in se začel zabavati s tem, da sem opazoval življenje okrog sebe. Toda čez pol ure sem se začel dolgočasiti in sem zato stopil v vratarnico. Kot se spodobi, sem se seveda poklicnemu kolegu najprej predstavil.

Bil je navdušen, tudi on se je že dolgočasil. Da bi mu potrdil veliko naklonjenost; sem ga povabil na pivo. Če ima seveda čas.

Kako neumestna pripomba, za pošten požirek se vedno najde tudi pošten čas!

V bifeju prek ceste sva se udobno namestila in kmalu sva bila sredi zanimivega pogovora o tegobah in radostih našega odgovornega poklica. Bil je res imeniten fant, takoj sem mu plačal še dvojni vinjak. Najina pogleda na vratarstvo službo sta bila docela enaka.

Podrobno mi je razložil, kakšna je njihova organizacija poslovanja:

Najprej se moraš prijaviti pri glavnemu referentu in mu razlo-

žiti kaj želiš. Ko ta pregleda dokumente, napiše del delovnega naloga in te pošlje naprej. Pri drugem referentu se postopek nekoliko zavleče, kajti tu je treba vpisati podatke avtomobila — pa se raztegne v skoraj cel intervju o počutju avtomobila in voznika. A nato greš k tretjemu referentu, ki ti pritisne potrebne pečate, četrti izda samo še obrazec za obračun in že si skoraj opravil. Oglasiš se le še pri vratarju in izročiš dovolilnico, se odpelješ do šefa delavnice, ki te pošlje k vodji oddelka, ta pa ti določi mehanika in avto je v pravih rokah — vsak trenutek bo popravljen! Obratna pot je sicer podobna — zopet moraš od vodje oddelka... prek vseh... do vratarja, ki ti odpre zapornico.

Vse kot na tekočem traku, hitro, učinkovito, vpludno... le kaj hočemo še več!

V razgovor sva se tako zatopila, da sva pozabila na prostor in čas.

Zdrnil naju je šele natak, ki je ves nemiren prišel od vrat bifeja in obzirno opomnil vratarja, naj pogleda skozi okno. Bil je res pravi hudič. Kopica avtomobilov na tej in oni strani zapornice je hupala, neki neodgovorni so že hoteli vdreti v vratarnico, da bi samovoljno dvignili zapornico.

Moj prijatelj — sedaj mu že lahko to rečem — je skomignil z rameni in šel počasi, zravnal kot sveča, neobčutljiv za otlpljivi svet, proti pločevinastemu zverinjaku.

Postal sem še nekoliko v bifeju, potem sem se pa le odpravil, da bi pogledal, kje je prijatelj, ki bi moral imeti zaradi dobre organizacije že zdavnaj popravljen avtomobil.

No, nekoliko sem se zmotil. Čakal sem še debelo uro, preden se je spet prikazal in s šopom pa-

pirjev korakal k vratarju, s katerim sva se ves čas imenitno zabavala. Jaka je bil mlahav in utrujen, kot bi noč preživel v baru. Ne duha ne sluha ni bilo o njegovi odločnosti in samozavesti, po katerih je sicer slovel.

Poslovil sem se in novi znanec mi je šepnil: „Če boš kdaj kaj potreboval, kar pridi. Spustil te bom v delavnico brez dovolilnice... Izjemoma!“

Jaka je odpeljal tiho, brez besed, brez kletvic, ki so bile sicer sestavni del njegovega vžiganja in izpeljevanja avtomobila.

Ker se mi je zdel nerazpoložen, nisem šel vanj. Ustavil se je pred prvo gostilno in brez besed odšel vanjo.

Naročil je vinjak in ga v dušku izpil. Naročil si je drugega in ga nemo zvrnil vase. Zavedal se je šele po tretjem. Pogled se mu je začel bistriti, spet je bil sposoben misliti in reagirati.

„Da, da, Pepe, to je hudič! Glej, zamudila sva se poltretjo uro, a veš, koliko časa je trajalo popravilo! Tri minute! Da tri minute, gledal sem na uro. Za tri minute dela skoraj tri ure čakanja!“

„Ze, ze“, sem mu rahlo ugovarjal, „pač to traja toliko časa, ampak kaj ti šele bilo, če ne bi bilo delo organizirano? Pravzaprav si imel še srečo...“

Vinjak se mu je zaletel. Trdo je položil kozareček na mizo in mi pogledal v oči:

„To je organizacija za zapravljane časa. Kar počakaj, ti bom vse povedal, lepo po vrsti. Ko sem stopil v pisarno, mi je prvi — verjetno nižji šef — samo pogledal papirje in se šel nekam v prvo nadstropje posvetovat, če na račun garancije lahko popravijo električno „zadevo“ brezplačno, kajti v garntnem listu ne piše, da jamstvo velja tudi za to. Po desetminutnem posvetu se je vrnil in sporočil, da bom moral popravilo plačati. Ker sem vedel, da bom izgubil ure, če se bom prepiral o tem, sem pristal. Napisal mi je del delovnega naloga v trojniku in me napotil k drugemu. Ta je delovni nalog dopolnil, tretji mi ga opremil s raznimi pečati in me poslal k bla-

Pismo iz Zelene jame

Tovariš urednik!

Naj kar naprej povem, da nisem nikarkršen jezni občan ipd., ampak mladeč, ki živi na svojem terenu in mu je le mar, kako se stvari urejajo — bolje rečeno: kako se ne urejajo!

Imam namreč pogled v delo krajevnih organizacij Zelena jama, tudi zapisniki posameznih sej so — kot je v navadi na našem terenu — na voljo vsakomur.

Kajpada so tudi pri nas v ospredju komunalne težave, ki nas razburjajo in žulijo. Dvojna javna razsvetljava na križišču Zvezne in Tovarniške ulice k. u. k. na poprečnih železnih žicah s skromnimi žarnicami in sodobno neonsko na pločniških drogovi; neasfaltiran in redko vzdrževan odsek Zvezne ulice od križišča s Tovarniško ulico do vrta Angele Oepkove in šole Vide Pregarčeve, po kateri vsak dan vozi v obe smeri nad sto osebnih in dostavnih avtomobilov; pa neurejeno obračališče za tiste, ki pripeljejo svoje mlade potomce v vrtec in šolo.

Tudi s parkiranjem težkih tovornjakov in prikoličarjev na zelenici ob vogalu Zvezne in Kavčičeve ulice smo okoličani vse prej kot zadovoljni. Naša krajevna skupnost je tamkaj uredila čedno zelenico, tovornjaki pa so jo takoj „zavzeli“ in puščajo svoje težke sledove blata, olja in odpadkov po vseh okoliških cestah, zgodaj zjutraj, pa domala vsak dan z glasnim ogrevanjem motorjev neljubo budijo bližnje stanovalce.

Naj povem, da je krajevna organizacija Socialistične zveze pred časom te in podobne težave sporočila pristojnim občinskim službam in tudi moščanski miličniški postaji, vendar ni dobila nobenega odgovora!

Nadaljujemo z našimi vsakodnevnimi problemi, o katerih je slišati po vogalih in prek dvoriščnih ograj, pa tudi na vsakokratnem množičnem terenskem sestanku. Asfaltiranje Perčeve, Bernekarjeve, Pohlinoe, Bezenškove in še prenekatero ulice, dokončanje Tovarniške ulice ipd. nas Zelenojamske zares tare. Četverkotnik med Kavčičevo, Smartinsko, Pokopališko in Zvezno ulico je zadnje čase pravo odlagališče smeti in odpadkov, čeprav — ko sem hodil tam okoli — nisem videl nobenega našega občana, ki bi tamkaj karkoli odvrget. Na zboru volivcev je ugleden občan z našega terena predlagal, naj SNAGA vsaj enkrat na mesec pobere večje odpadne predmete z odprtih tovornjakom ali pa naj odčasno pošlje tja velike smetnjake. Toda po tem zboru se bo kmalu zavrtelo leto, pa nič.

Naj zagotovim, da smo Zelenojamsčani pripravljeni sodelovati in pomagati pri ureditvi vseh teh naših problemov. Obenem pa ponovno citiram občana, ki me je ondan spomnil: Ali nista tovariš Črne in Maček obljubila, da se bosta prišla prepričati o naših marnjah in se udeležila terenskega sestanka? Verjemite, ne bo nas malo v naši dvoranici v kleti Titovega doma.

JANEZ GRČAR

Vsi, ki potrebujete proizvode naših derivatov, obiščite se na naše podjetje.

Postrojenja boste lahko videli in preučite.

gajni, kjer sem dobil še obrazce za obračun. Toda povem ti, da sem imel še srečo, ker ni bilo ljudi in sem v pol ure vse opravil.

Kar oddahnil sem se, ko sem zapeljal k delavnici, saj — sem mislil — je bilo najhujše že za mano in v delavnici nisem videl avtomobilov v popravilu.

Šef delavnice me je napotil k vodji oddelka. No, tu so se začele težave. V pisarni so sedeli trije mehaniki in ko sem jim povedal, kaj želim, mi je eden vzel papirje in z obžalovanjem rekel: „Nekoliko bo treba počakati.“

Šef je odšel na poskusno vožnjo, vsak hip bo tu.“

Ta hip je trajal skoraj trideset ure. Mehaniki so nekaj zavzeto razpravljali med seboj, jaz pa sem slonel na podboju in moja udarnost je plahnela z vsako minuto. Če sem bil tedaj, ko sem stopil v pisarno, še popadljiv kot volk, sem se sedaj počutil kot preganjana lisica, ki premišlja, kako bi se izvila brez boja.

Tako se je šef le pripeljal — z avtomobilom znamke, kakršne ta servis sploh ne popravlja. S sopotnikom sta živahno razpravljala in ko sta šla mimo mene, je blago zadišalo po golažu in grajski črnini. Ujel pa sem še besede: „... toda povem ti, da je tista črnolaska karakter. Ves večer sem sedel pri njej, toda dlje kot do kolena nisem prišel. Ampak, madona, to ti pa rečem, da je bilo tisto koleno božansko...“

Moja zadeva se je hitro obrnila na boje. Ko so mehaniki zagledali šefa, so strumno poskočili in najstarejši mu je takoj izročil papirje. Šef je nekoliko pobrskal po njih in pokazal na mladega fanta, ki je prej sedel v kotu. Ta je vzel izvijač in vprašal, kje imam avtomobil in kaj je narobe.

Zlezel je v avtomobil — tisti hip sem pogledal na uro — odprl neki poklopec, potegnill neke žice, pokimal z glavo in rekel: „Tako je mi je zdelo, da bo to. Slab kontakt. Treba je samo priviti tale vijak.“ In res, privil je vijak, zaprl poklopec in zlezel iz avtomobila. Nehote sem pogledal na uro — tri minute je tra-

jalo! Moj bog, samo tri borne minute! Kaj je to proti večnosti, ko sem čakal nanje.

Poskusila sva, če luči delujejo — seveda, ni kaj! Delovale so! Odpravila sva se v pisarno. Tam je šef s stranko še vedno poslovno in strokovno razpravjal o črnolaskinih kolenih. Moral sem še „za trenutek“ počakati, da je zaključil, potem pa mi je posvetil svoj dragocen čas.

Ko zadišal mehanika, se je začel čehnjati za ušesi.

„Kako naj vam obračunam... zamudili smo se malo, kaj bi naredil...?“ Čakal sem kot grešnik velike obsodbe in glejte, ko sta se mu združena golaž in črnina prijetno rignila, ga je obšlo spoznanje: „Nič vam ne bom zapisal! Fantu dajte za malo piva, pa smo bot. Je prav tako?“

Seveda je bilo prav, če drugega ne, mi bo to skrajšalo postopek. Nato je tudi mene objela velikodušnost in sem dal desetak vajencu in še desetak šefu „za dva dec!“

Vozratna pot je bila enaka. Pobrali so mi papirje iz rok, žigovali, potrjevali črtali, pisali in končno izročili dovolilnico, za izstop, ki je tisti tvoj kolega še pogledal ni. Vse to je trajalo le še pol ure.

Toda na koncu nisem bil več lisica, marveč le še plašen zajec, ki se še skrivi ne upa več. Moja osebnost je bila ubita, bil sem samo še senca človeka.

To je delavnica za proizvodnjo blaznežev. Ti pa... organizacija, organizacija... sranje, ne pa organizacija...“

Plačala sva in odšla. Hitro sem opazil, da voziva proti domu. Mislim, da je še vedno zmeden in sem ga na to opozoril.

„Ne, danes ne grem! Najprej se moram pozanimati, če si tisti kmet ni mogoče izmislil kake učinkovite organizacije! Osel gre samo enkrat na led!“

Vljudno sem pripomnil: „Osel že, avtomobilist pa večkrat... Sicer pa, če si je tisti kmet omislil moderno organizacijo, potem nima več hlevov, temveč samo pisarne!“

On pa nič. Prav nič!